

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№

София, 19.05.2010 година

Върховният касационен съд на Република България, Търговска колегия, I т.о., в закрито заседание на 17 май две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **НИКОЛА ХИТРОВ**
ЧЛЕНОВЕ: **ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА**
ЕМИЛ МАРКОВ

при секретар
и с участието на прокурора
изслуша докладваното от съдията Никола Хитров
т. дело № 1113 /20С0ГОД.

Производството е по реда на чл.288 ПЖ.

I. С решение от 26.05.2009 г. по гр.д. № 1422/2007 г. на Софийски АС се:

1. Осъжда фирма-София да заплати на Е..В. чрез нейната майка и законен представител Г.С. от София сумите: 4 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди от ПТП на 12.02.2005 г., ведно със законната лихва, на основание чл.407,ал.1-отм.ТЗ, и 210 лв. разноски по делото,,

2. Осъжда фирма да заплати на адв.Т.С. от София 380 лв. адв.хonorар, а на САС 160 лв. д.такса.,

3. Осъжда Е.В. чрез нейната майка и законен представител Г.С. да заплати на фирма 680 лв. юрисконсултско възнаграждение.,

4. Остава в сила решението на СГС в останалата му част, с която искът е отхвърлен за разликата до предявения размер 12 000 лв.

Против решението са подали касационни жалби и двете страни.

Ищцата го обжалва в частта с която:

1.искът е уважен на правно основание чл.407,ал.1-отм.ТЗ,

2. е осъдена за юрисконсултско възнаграждение, 3.оставено в сила решението на СГС в отхвърлителната му част. Ищцата в молба, вместо изложение по чл.284,ал.3,т.1 ПЖ, сочи, че въпроса за правната квалификация на предявения иск е решен в противоречие с практиката на В КС. Твърди се, че предявеният иск е по чл.86,ал.1 във вр. с чл.77,ал.1,т.2 33-отм. по застраховка Злополука, а не по чл.407,ал.1-отм. ТЗ по Застраховка Гражданска отговорност. Но представените решения и определения на ВКС касаят правната квалификация на искове по ЗЗД иЗС.

Ответникът го обжалва в частта с която искът е уважен частично за 4 000 лв. В молба, вместо изложение по чл.284,ал.3,т.1 ГПК, се позовава на неправилна квалификация на предявения иск, както и на Наредба за задължително застраховане по чл.77,ал.1 33-отм., р.Ш Задължителна застраховка Злополука на пътниците в обществения транспорт.

Всъщност решението се обжалва изцяло. И двете страни поставят въпроса за правната квалификация.

Съгласно т.1 ТР 1/2009 ОСГТК, ако съществува вероятност обжалваното въззивно решение да е нищожно или недопустимо, ВКС е длъжен да го допусне до касационен контрол, а преценката за валидността и допустимостта, ще се извърши с решението по същество на подадената касационна жалба, в случая жалби.

По изложените съображения, ВКС-І т.о. е допуснал касационно обжалване с определение № 268/7.04.2010 г.

II. За да допусне касационно обжалване, ВКС-І т.о. е имал предвид решение № 25/22.02.2010 г. по т.д. № 657/2009 г. на ВКС-І т.о., с което се обезсилва въззивното решение в частта, с която е отхвърлен евентуалния иск за сумата 79 398.67 лв. на основание чл.59 ЗЗД, и се връща делото в същата част на въззивния съд за произнасяне по предявения евентуален иск на основание чл.55,ал.1 ЗЗД. Прието е, че тъй като е разгледан непредявен иск, решението в обжалваната част следва да се обезсили.

Обаче, налице са и други решения на ВКС-І т.о., с които е прието, че в подобен случай се касае за неправилно решение. С решение № 45/20.04.2010 г. по т.д. № 516/2009 г. на II т.о. е прието, че неправилната правна квалификация е резултат от неправилно приложение на материалния закон /от първоинстанционния съд/, поради което съставлява основание за отмяна на първоинстанционното решение и за разрешаване на спора по същество чрез произнасяне по основателността на предявения иск, а не води до недопустимост на решението, като основание за неговото обезсилване /от въззивния съд/. Въззивния съд е приел, че главният иск е с правно основание по чл.252 ЗЗД, а не по чл.55 ЗЗД. С решение № 164/14.01.2010 г. по т.д. № 764/2008 г. на II т.о. е прието, че квалифицирайки погрешно иска по чл.45 ЗЗД, въззивното решение по този иск е неправилно и следва да се отмени, а делото да се върне на въззивния съд за разглеждане на предявения иск по чл.79,ал.1 ,пр.второ във вр. с чл.281 ЗЗД за заплащане на обезщетение за вреди. С решение № 51/7.04.2009 г. по т.д. № 623/2008 г. на II т.о. е прието, че правното основание на главния иск е чл.266,ал.1 ЗЗД, а не чл.55,ал.1 ЗЗД, поради което решението е неправилно, което следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът да бъде уважен за стойността на изпълнените работи.

Всички цитирани до тук решения са по новия ГПК. Само за допълване на изложението следва да се има предвид, че с решение по гр.д. № 805/2003 г. на ВКС-І т.о. е прието, че не се касае до едно и също основание в нормата на чл.55,ал.1 ЗЗД, с която са уредени три различни фактически състава, и погрешното посочване на един от фактическите състави води до недопустимост, респективно обезсилване на въззивното решение в обжалваната част.

Изложеното обуславя наличието на противоречиво разрешавали въпроси от ВКС относно допустимостта на иска и правната квалификация, поради което настоящият състав на ВКС-І т.о. е длъжен да спре производството по делото и да предложи на съвместно общо събрание на ГК и ТК да постанови тълкувателно решение по поставените въпроси: В кои случаи правната квалификация е свързана с допустимостта /включително кога е нарушено диспозитивното начало/ или неправилността на обжалваното решение-при различните видове иски определящи вида на търсената защита, при различни институти на правото /договорна или деликтна отговорност/, при приложимостта на общия исков ред или на особените иски производства, при непрецизна правна квалификация и др.

По изложените съображения и на основание чл.292 ПЖ, ВКС-І т.о.

ОПРЕДЕЛИ:

Предлага на ОСГТК на ВКС да постанови тълкувателно решение във връзка с по-горе поставените въпроси.

Спира производството по т.д. № 1113/2009 г. на ВКС-І т.о.